

MÀRTIRS CLARETIANES DE LLEIDA / 2

En parlar dels beats missioners claretians de Lleida hem de fer referència a la presència claretiana en els entorns de la ciutat, les comarques de Terres de Ponent.

A Cervera hi havia una gran comunitat seminari on es formaven, des de l'any 1880, promocions de missioners per a tot el món. Bon nombre

d'entre ells eren fills de les nostres comarques.

La Universitat de Cervera, l'estiu de 1936

El dia 1 de juliol el beat germà Ferran Saperas, com a porter de la comunitat acomiadava en el gran portal de la Universitat els 30 estudiants teòlegs que marxaven amb il·lusió juvenil cap a Barbastre per a arribar ben aviat al sacerdoci i acomplir arreu del món la missió evangelitzadora. Un comiat fraternal i joiós. Tots es retrobarien al cap de pocs dies a la Casa del Pare: Ferran, màrtir de la castedat, a Tàrraga i els estudiants del Seminari Màrtir, a Barbastre.

En esclatar la revolta el 19 de juliol hi havia a la Universitat 154 missioners: 30 sacerdots, 51 seminaristes teòlegs, 35 germans i 38 postulants.

El mateix dia 21 de juliol en què la revolució triomfava a la ciutat de Barcelona, l'ajuntament de Cervera donà l'ordre d'abandonar la Universitat.

Ja sabem de quina manera això es va acomplir i els fets que es van succeir, fins que al cap de dos dies molts d'ells es retrobarien al Mas Claret de Cervera.

Les amenaces que des d'aquest moment arribaren al Mas no deixaven opció a continuar-hi. El mateix divendres 24, tots reunits a la capella, es comprometeren davant el Senyor a mantenir-se fidels, fins al martiri si fos necessari. Immediatament es dispersaren per grups.

Els quinze torturats a Ciutadilla i assassinats a Lleida

Catorze joves estudiants entre 20 a 24 anys d'edat juntament amb el pare Manel Jové, de 40, cèlebre llatinista de fama mundial, inicien una llarga caminada de Vallbona en direcció a Rocafort. Passaren la nit acollits per generoses famílies del poblet de Montornès. L'endemà continuen el camí fins que per un petit error de càlcul es posen a la boca del llop.

El camí equivocat els mena a la vista del poble de Ciutadilla. Algú els sorprèn caminant separats, de dos en dos, en direcció a Rocafort. Detinguts i conduïts al centre socialista els quinze claretians no se senten pas maltractats. Alguns veïns els porten el mínim necessari per a passar-hi la nit.

Però una trucada al comitè de Lleida desencadena el drama: aviat hi arribarà una patrulla del comitè d'aquella ciutat i començaran els maltractaments. Al pare Jové, que refusa trepitjar una creu que portava a sobre, la hi enfonsen violentament a la boca. La sang que comença a brollar-hi estimula la violència contra tot el grup de joves: cops de puny, empentes, crits, insults...

Per a denigrar el pare Jové, l'ataquen en la seva dignitat fins a l'intent de perpetrar-li una mutilació genital; algú s'hi imposa i ho impedeix.

Els de Lleida volen que homes del poble de Ciutadilla afusellin allà mateix tots els missioners. Finalment, lligats de mans i peus i amuntegats en un camió cobert, son conduïts a Lleida. En passar per Verdú el camió s'atura durant llargues hores sota la calor sufocant de ple juliol mentre els arribats de Lleida celebren l'esdeveniment amb un tiberi a les estances de l'ajuntament. Calia celebrar la cacera, ja a punt de la gran matança.

La comitiva marxa cap a Lleida, a uns 50 km. En arribar al Pont Vell sobre el Segre, els botxins rebran una sorollosa felicitació:

Façana de la Universitat de Cervera

-Bona pesca, homes, bona pesca! I que es repeteixi! I ara, res de comitès

ni de judicis. Enfileu, enrere, cap al cementiri i acabeu la feina ara mateix!

En arribar al cementiri de Lleida els quinze missioners baixen del camió i ben escoltats són conduïts fins al fons del passadís central davant una gran fossa preparada per als afusellaments que es prometien nombrosos.

Per darrera vegada se'ls conjura a deixar la religió i així quedar lliures. Un per un, se'ls pregunta: - *També vols morir per Déu?*

Un per un responen: - *Sí, moro per Déu!*

De quatre en quatre, a la vista dels companys restants, queien afusellats.

Alguns testimonis allí presents asseguren que els joves màrtirs es mostaven serens i fins i tot joiosos de morir per Déu. **Eren el pare Manuel Jové amb els estudiants Onésimo Agorreta, Amat Amalrich, Xavier Amargant, Pere Caball, Josep Casademont, Teófilo Casajús, Antoni Cerdà, Amadeu Costa, José Elcano, Lluís Hortós, Senén López, Miguel Osoz, Lluís Plana, i Vicente Vázquez.**

Els seus cossos serien llançats a la fossa; els primers d'altres 650 que posteriorment seguirien la mateixa sort: sacerdots, religiosos, seglars compromesos, gent coneguda per ser bones persones...

Manuel Jové Bonet

Onésimo Agorreta Zabaleta

Amat Almarich Rasclosa

Xavier Amargant Boada

Pere Caball Juncà

Josep Casademont Vila

Teófilo Casajús Alduán

Antoni Cerdà Cantavella

Amadeu Costa Prat

José Elcano Liberal

Lluís Hortós Tura

Senén López Cots

Miguel Osoz Arteta

Lluís Plana Rebuguent

Vicente Vázquez Santos